

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **A. B.**, bytem v P. VII, P. v. 79, státního příslušníka Ukrajiny, zastoupeného JUDr. Michalem Špírkem, advokátem se sídlem v Rakovníku, Vysoká 92, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem V Praze 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 7.12.2011, č.j.: MV-15520-6/SO-2011

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále též žalovaného správního úřadu), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie v Příbrami ze dne 16.12.2010. Uvedenými rozhodnutími bylo pravomocně rozhodnuto o neprodloužení dlouhodobého pobytu žalobce na území České republiky.

Žalobce v podané žalobě namítl, že ze žalobou napadeného rozhodnutí i z rozhodnutí správního úřadu prvního stupně lze dovodit, že důvodem neprodloužení dlouhodobého pobytu žalobce na území České republiky byl nedostatek jeho trestní zachovalosti a nebyly u něj shledány okolnosti rodinného nebo soukromého charakteru, odůvodňující jiné rozhodnutí. Žalobce má za to, že napadené rozhodnutí správního úřadu je nesprávné, nezákonné a to

zejména s ohledem na vadná zjištění skutkového stavu a nedostatečné vypořádání se s odvolacími námitkami, z čehož plyne jeho nepřezkoumatelnost.

Podle názoru žalobce nesprávnost napadeného rozhodnutí tkví již v samotném základu věci, tedy v otázce trestní zachovalosti žalobce. Podle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu je zastáván právní názor, že ne každé odsouzení pro jakýkoli trestný čin bez dalšího vede k závěru, že žadateli bude zamítnuta žádost o trvalý pobyt, či že bude vyhoštěn. Nikoli tak, že k zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu postačuje pouze to, že žadatel spáchal jakýkoli trestný čin. Spáchal-li žadatel méně závažný trestný čin, respektive přečin podle nového trestního zákoníku a zejména jeho závažnost a způsob provedení činu, jeho následky, okolnosti, za nichž byl čin spáchán, míra zavinění a pohnutky žadatele byly takového rázu, že snižují závažnost žadatelova jednání do té míry, že přijaté opatření v podobě neudělení povolení k trvalému pobytu by bylo nepřiměřené spáchanému činu. Nadto rozhodl Okresní soud v Příbrami již dne 18.1.2011 v předmětné trestní věci rozhodnutím č.j.: 4T 189/2009 - 44, že se žalobce podle ustanovení § 330 odst.4 trestního řádu a § 83 odst.1 trestního zákona osvědčil ve zkušební době ve vztahu k uloženému podmíněnému trestu odnětí svobody. Tentýž soud pak rozhodl usnesením č.j. 4T 189/2009 - 54 o tom, že se žalobce osvědčil ve zkušební době i ve vztahu k uloženému trestu zákazu řízení. Na základě ustanovení § 91 odst. 2 trestního zákona se tak má za to, že trest byl vykonán a podle ustanovení § 74 odst. 2 trestního zákona byl-li trest zákazu činnosti vykonán, hledí se na pachatele, jako by nebyl odsouzen.

Žalovaný se k uvedené otázce nijak nevyjádřil, nezabýval se jí a nehodnotil jí, proto je napadené rozhodnutí nejen nesprávné, ale nepřezkoumatelné. Žalobce dále namítl, že po posouzení závažnosti, způsobu provedení činu, jeho následků a okolností, za nichž byl čin spáchán, míry zavinění a pohnutek žalobce by musel žalovaný nutně dospět k závěru, že trestné jednání bylo naprosto bagatelního rázu s nízkou závažností a v důsledku toho by přijaté opatření v podobě neprodlouženého povolení k trvalému pobytu bylo nepřiměřené spáchanému činu. Opomenul-li žalovaný zabývat se osvědčením žalovaného a jeho trestní bezúhonností, bylo rozhodnutí nesprávné a nepřezkoumatelné.

Ve druhé žalobní námitce žalobce namítl, že nesprávně hodnocená je také otázka rodinné, soukromé a sociální sféry žalobce. Rozdíl v evidovaném bydlišti u žalobce a u jeho družky je podle názoru žalovaného překážkou pro jejich společnou domácnost a zamezuje úvahám ohledně rodinných a sociálních poměrů žalobce. Žalobci a jeho družce se dne ... narodilo nezletilé dítě A. B., všichni společně bydlí ve společné domácnosti na adrese P., P. v. 79 společně s dcerou přítelkyně žalobce z předchozího vztahu H. P. Syn žalobce má svého praktického lékaře v Příbrami, dcera přítelkyně žalobce navštěvuje v Příbrami základní školu. Správní úřady opomenuly faktický stav, přitom je zřejmé, že žalobce trvale žije ve společné domácnosti s přítelkyní, s jejich nezletilým synem a s dcerou přítelkyně, jedná se o vazby zcela totožné vazbám rodinným. Ani touto otázkou se žalovaný odvolací správní úřad řádně nezabýval a hledal pouze záminku, proč odvolání nevyhovět. K takovému závěru mu bez dalšího zkoumání postačoval údaj o evidovaném bydlišti a napadené rozhodnutí je i z tohoto pohledu nesprávné.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě vyplývá, že k otázce trestní zachovalosti žalobce správní úřad prvního stupně, který rozhodnutí vydal a následně i žalovaný správní úřad vycházely při svém rozhodování z ustanovení zákona platného v době vydání rozhodnutí, tj. zde ustanovení § 37 odst.1 písm.a) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do 1.1.2011. Podle tohoto ustanovení policie zruší platnost víza k pobytu nad devadesát dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného

činu. V době vydání napadeného rozhodnutí nebyla zákonem stanovena hranice trestu odnětí svobody převyšující tři roky.

K argumentaci žalobce judikaturou Nejvyššího správního soudu a Evropského soudního dvora (ESD) ohledně výkladu trestní zachovalosti cizince žalovaný uvedl, že Směrnice č. 2004/38/ES, o právu občanu Evropské Unie se svobodně pohybovat, v článku 27 odst.2 hovoří o takovém postupu ve vztahu k cizinci s trvalým pobytem a nikoli o cizinci se statutem dlouhodobého pobytu, jako je tomu v případě žalobce. Správní úřad prvního stupně i žalovaný odvolací správní úřad vycházely při svém rozhodování či posuzování zákonem stanovené trestní zachovalosti z ustanovení § 174 odst.1 písm.a) zákona o pobytu cizinců, podle něhož se za trestně zachovalého pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá ve výpisu z evidence rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu. Výpis z evidence rejstříku trestu žalobce v době vydání rozhodnutí takový záznam obsahoval.

Žalovaný závěrem uvedl, že se zabýval všemi skutečnostmi, uvedenými v žalobě již v rámci vedeného odvolacího řízení a k věci se tak podrobně vyjádřil napadeným rozhodnutím, v němž jsou uvedeny konkrétní údaje. Z tohoto důvodu žalovaný navrhl nedůvodnou žalobu zamítnout.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Žalobce dne 1.11.2010 podal u Inspektorátu cizinecké policie v Příbrami žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání. V průběhu správního řízení o předmětné žádosti bylo správním úřadem zjištěno, že výpis z rejstříku trestu žalobce obsahuje záznam o spáchání úmyslného trestného činu podle ustanovení § 201 odst.1 zákona č. 140/1961 Sb. Podle znění trestního příkazu ze dne 23.9.2009, vydaného pod č.j. 4T 1189/2009 – 20 Okresním soudem v Příbrami, spáchal žalobce trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle ustanovení § 201 odst.1 trestního zákona a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání čtyř měsíců s podmíněčným odkladem výkonu trestu na zkušební dobu jednoho roku. Zároveň byl žalobci uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu jednoho roku.

Dne 15.11.2010 byl se žalobcem sepsán protokol o výsledku účastníka správního řízení, kdy žalobce uvedl, že v České republice je od roku 1998, před rokem byl odsouzen za řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu, ale jinak žádné problémy se zákonem neměl. Na území České republiky nemá příbuzné, má přítelkyni L. E. běloruskou státní příslušnici, se kterou v květnu 2011 očekává narození dítěte.

Rozhodnutím ze dne 16.12.2010 Inspektorát cizinecké policie v Příbrami podle ustanovení § 44a odst.3 v návaznosti na ustanovení § 35 odst.3 a § 37 odst.1 písm.a) zákona o pobytu cizinců platnost povolení k dlouhodobému pobytu žalobce na území České republiky za účelem zaměstnání neprodloužil z důvodu, že nebyla splněna zákonem stanovená podmínka trestní zachovalosti.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce dne 6.1.2011 včasné odvolání, v němž poukazoval na nesprávnost napadeného rozhodnutí, spočívající zejména v posouzení skutkového stavu věci správním úřadem a na rozpor rozhodnutí se zákonem. Správní úřad se podle odvolatele nedostatečně vypořádal s dopadem rozhodnutí do rodinného stavu odvolatele ve vztahu k jeho nenarozenému dítěti a matky dítěte.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 7.12.2011, jímž odvolání zamítl a původní rozhodnutí Inspektorátu cizinecké policie v Příbrami potvrdil se závěrem, že trestný čin, kterého se cizinec vědomě dopustil, spadá do kategorie trestných činů hrubě narušujících občanské soužití a účastník řízení má možnost v případě doložení trestní způsobilosti znovu požádat o pobyt na území České republiky. Odvolací orgán dospěl k závěru, že dopad rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života cizince bude přiměřený závažnosti jeho protiprávního jednání, které bylo důvodem pro vydání rozhodnutí. Odvolací správní úřad neshledal v podaném odvolání takové skutečnosti, které by vedly ke změně nebo zrušení původního rozhodnutí.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný správní úřad souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí, kterým bylo Policií pravomocně rozhodnuto o tom, že žalobci nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, protože přestal splňovat jednu z podmínek pro udělení pobytu, a to podmínku trestní zachovalosti.

Podle ustanovení § 37 odstavec 1 písmeno a/ zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých dalších zákonů, ve znění účinném v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (zákon o pobytu), policie zruší platnost víza k pobytu nad devadesát dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Podle ustanovení § 35 odstavec 3 téhož zákona dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad devadesát dnů nelze prodloužit, pokud policie shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza. Podle ustanovení § 44a odstavec 3 zákona o pobytu cizinců na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se ustanovení § 35 odst.2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahují obdobně.

Podle ustanovení § 174 zákona o pobytu se za trestně zachovalého pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá

- a) ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu,
- b) v dokladu cizího státu obdobném výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl odsouzen za jednání, které naplňuje znaky trestného činu.

Za účelem doložení trestní zachovalosti si příslušný orgán vyžádá výpis z evidence Rejstříku trestů. Žádost a výpis z evidence Rejstříku trestů se předávají v elektronické podobě, a to způsobem umožňujícím dálkový přístup. Trestní zachovalost se dokládá výpisem z evidence Rejstříku trestů, který není starší šesti měsíců, nebo obdobnými doklady vydanými státem, jehož je cizinec občanem, jakož i státy, v nichž se cizinec zdržoval v posledních třech letech nepřetržitě po dobu delší než šesti měsíců; v případě, že stát takový doklad nevydává,

lze jej nahradit čestným prohlášením.

Městský soud v Praze dospěl po provedeném řízení k závěru, že nelze souhlasit se žalobcem, že nebyl řádně a správně právně posouzen zjištěný skutkový stav a bylo nesprávně interpretováno ustanovení zákona o pobytu, upravující podmínky pro neudělení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Naplnění zákonem stanovené podmínky, podle níž nelze povolení k dlouhodobému pobytu cizinci vydat v případě, že přestal splňovat takzvanou podmínku trestní zachovalosti, za podmínky, že důsledky zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu budou přiměřené důvodu tohoto zamítnutí, bylo v daném případě spolehlivě zjištěno správním úřadem prvního stupně a v odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo žalovaným posouzeno ve vztahu ke konkrétním skutkovým zjištěním. Zákon o pobytu cizinců na území ČR stanoví jednoznačné podmínky, za nichž může být cizinci na jeho žádost vydáno/prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobce tyto předpoklady, stanovené českým právním řádem, nesplnil, závěr o porušení zákona o pobytu žalobcem byl učiněn ze zcela konkrétního zjištěného jednání žalobce, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Městský soud v Praze má za to, že rozhodnutím, jímž bylo v trestním řízení rozhodnuto o tom, že se žalobce osvědčil ve zkušební době jak ve vztahu k uloženému trestu odnětí svobody s podmíněným odkladem, tak ve vztahu k uloženému trestu zákazu řízení motorových vozidel, nebyl zrušen ani změněn výrok o vině žalobce podle trestního příkazu Okresního soudu v Příbrami ze dne 23.9.2009 a předpoklad splnění zákonných podmínek pro nevyhovění žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky zůstal naplněn. Námitka žalobce, v níž – stručně řečeno – namítal, že správní úřad dospěl k odlišným závěrům o trestní zachovalosti žalobce než soud v trestní věci, není přípádná, neboť předmět těchto řízení - posouzení podmínek, za nichž lze prodloužit žadateli platnost povolení k dlouhodobému pobytu v České republice a podmínek, za nichž lze odsouzenému upustit od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti, se v těchto řízeních zásadně odlišoval.

Pokud se žalobce domáhal nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí z toho důvodu, že se odvolací správní úřad nedostatečně či nesprávně vypořádal se splněním zákonné podmínky pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, tj. že důsledky neprodloužení platnosti povolení budou nepřiměřené důvodu pro zamítnutí žádosti žalobce, a to zejména s přihlédnutím k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince, pak má soud za to, že uvedenou zákonnou podmínkou se ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce žalovaný odvolací správní úřad zabýval dostatečně.

Jak vyplývá z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, odvolací správní úřad vzal v úvahu především skutečnost, že rodina žalobce žije na Ukrajině. Jestliže žalobce v podaném odvolání proti rozhodnutí správního úřadu prvního stupně uvedl, že na území České republiky žije ve společné domácnosti s družkou L. E., s níž v době vydání napadeného rozhodnutí očekával narození dítěte, pak tato skutečnost nevyplývá z obsahu soustředěného spisového materiálu a žalobce ji neuvedl ani v žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Obdobně ze spisového materiálu nijak nevyplývá závěr, uváděný žalobcem o tom, že s L. E. a její dcerou žije ve společné domácnosti a není zřejmé, z jakých konkrétních skutkových a právních okolností vyvozuje žalobce závěr o tom, že v jeho případě jde o rodinný vztah, vykazující znaky společné domácnosti a rodinného soužití. Žalobce se tak až v podané žalobě domáhá skutečností, které dosud v průběhu správního řízení nejenže neosvědčil či nedoložil, ale až do doby podání odvolání ani netvrdil. Městský soud v Praze má proto za to, že způsob, kterým se odvolací správní úřad vypořádal se zákonným

požadavkem zhodnocení dopadů neuděleného prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce, má – přes značnou strohost odůvodnění - oporu v provedeném správním řízení.

Z odůvodnění obou rozhodnutí je patrné, že se správní orgány obou stupňů konkrétním jednáním žalobce podrobně zabývaly a toto jednání vyhodnotily z pohledu zákonem stanovených podmínek. Stát důvodně očekává, že osoby, pobývající na jeho území, právní předpisy porušovat nebudou. Dospěly-li správní úřady k závěru, že jednání žalobce dosáhlo takové intenzity, že byl v trestním řízení soudním postižen za jednání, v němž bylo shledáno naplnění skutkové podstaty trestného činu, je zřejmé, že závěr o splnění zákonných podmínek pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce je odůvodněn, neboť povinnosti cizinci nestanoví právní předpisy obecně (a zákon o pobytu cizinců na území státu zvláště) a samoučelně.

S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, č.j. 2 As 78/2006 - 64, dostupné na www.nssoud.cz, nelze shledat, že by postup žalovaného správního úřadu zasáhl žalobce do práva na respektování soukromého a rodinného života, či do práva realizace manželství, neboť z těchto práv nevyplývá nutně právo na vstup či pobyt v zemi, kde pobývá manžel cizince, jak uvedl Evropský soud pro lidská práva v rozsudku Abdul Aziz Cabales proti Spojenému království ze dne 28.5.1985 (sp.zn. 9214/80). Takové právo nelze tím spíše dovodit za situace, kdy správní úřad přihlíží v rámci správního řízení k osobním okolnostem dané osoby a k veřejnému zájmu, jak to Evropský soud pro lidská práva požadoval při určení rozsahu povinnosti státu umožnit na svém území pobyt cizince pro jeho příbuzenské vazby s osobou, která již na tomto území pobývá.

Správní orgán se ve správním řízení zabýval všemi shromážděnými listinnými důkazy a vypořádal se se zjištěnými skutečnostmi. Městský soud v Praze neshledal žádné vady řízení, které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí. Na základě výše uvedeného odůvodnění Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně a proto ji postupem podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož by právo na náhradu nákladů řízení podle úspěchu v řízení příslušelo žalovanému správnímu orgánu, jemuž však žádné prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu v řízení před soudem nevznikly.

Ze všech výše uvedených důvodů tedy Městský soud v Praze po posouzení žaloby a podrobení přezkumu veškerých žalobních bodů neshledal žádné důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, protože nezjistil, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem. Na základě toho soud žalobu podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobkyně, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20.září 2012

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu